

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6230/2541

นาง มยุรี เบ็ญจาศิริโรจน์โจทก์ นาง ขวาร์ตน์ รินท พลจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 248

## ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีนี้โจทก์จะฟ้องขับไล่จำเลยออกจากตึกแถวพิพาทและให้จำเลยใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เดือนละ 20,000 บาทแต่เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ขับไล่จำเลยและให้จำเลยใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เดือนละ 8,000 บาท โจทก์และจำเลยไม่ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาดังกล่าวยอมถือว่าในขณะที่ยื่นคำฟ้องนั้นตึกแถวพิพาทอาจให้เช่าได้ไม่เกินเดือนละ 10,000 บาทคดีจึงต้องห้ามคู่ความมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคสองจำเลยฎีกาว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยเลื่อนคดีและงดสืบพยานจำเลยเป็นการไม่ชอบนั้นเป็นการฎีกาโต้แย้งดุลพินิจของศาลว่าสมควรอนุญาตให้เลื่อนคดีและสืบพยานต่อไปหรือไม่ อันเป็นฎีกาในข้อเท็จจริงแม้จะเป็นการฎีกาโต้แย้งคำสั่งระหว่างพิจารณาตามมาตรา 226 ก็ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าวเช่นเดียวกัน

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ 163140 และ 163141 กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้างตึกแถว 2 คูหาเลขที่ 53/26 และ 53/27 โดยซื้อมาจากเด็กชายสันต์ ยอดมณีจำเลย เป็นเจ้าของตึกแถวเลขที่ 53/28-30 ซึ่งอยู่ติดกับตึกแถวของโจทก์ และจำเลยเป็นผู้ครอบครองตึกแถวของโจทก์อยู่ก่อนที่โจทก์จะซื้อมา โดยจำเลยได้รับอนุญาตให้ครอบครองอยู่ชั่วคราวเพื่อใช้พื้นที่ชั้นล่างเป็นที่จอดรถจากผู้ดูแลตึกแถวนั้น เมื่อโจทก์ซื้อที่ดินและตึกแถวดังกล่าวมาแล้ว โจทก์บอกกล่าวให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากตึกแถวของโจทก์หลายครั้ง แต่จำเลยเพิกเฉย การกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ไม่สามารถเข้าครอบครองและใช้ประโยชน์จากตึกแถวดังกล่าว ปัจจุบันตึกแถวของโจทก์หากโจทก์นำออกให้บุคคลอื่นเช่าจะได้ค่าเช่าไม่ต่ำกว่าเดือนละ 10,000 บาทต่อห้องขอให้บังคับจำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวเลขที่ 53/26 และ 53/27 และส่งมอบตึกแถวดังกล่าวให้แก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อย กับให้จำเลยใช้ค่าเสียหายเดือนละ 20,000 บาทนับแต่วันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยและบริวารจะขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวดังกล่าวและส่งมอบตึกแถวดังกล่าวให้แก่โจทก์จำเลยให้การว่า จำเลยเป็นผู้ครอบครองตึกแถวพิพาทโดยเป็นผู้เช่าจากเจ้าของเดิม โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับโอนที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวต้องรับโอนไปทั้งสิทธิและหน้าที่ของเจ้าของเดิม จำเลยมิได้ผิดสัญญาและสัญญาเช่ายังมีผลใช้บังคับอยู่ จำเลยจึงมีสิทธิอาศัยในตึกแถวพิพาทตามสัญญาต่อไปจำเลยไม่ต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายที่โจทก์เรียกร้องและค่าเสียหายของโจทก์สูงเกินความจริง โจทก์ไม่ได้บอกเลิกสัญญาเช่าระหว่างจำเลยกับเจ้าของเดิมและไม่เคยบอกกล่าวให้จำเลยออกไปจากตึกแถวพิพาท โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้องในวันนัดสืบพยานจำเลยนัดแรก จำเลยขอเลื่อนคดีอ้างว่าจำเลยป่วย โจทก์ไม่ค้าน ศาลชั้นต้นอนุญาตให้เลื่อนนัดที่สองจำเลยขอเลื่อนคดีอ้างว่าจำเลยป่วย โจทก์คัดค้านศาลชั้นต้นอนุญาตให้เลื่อนและกำชับว่านัดหน้าให้จำเลยเตรียมพยานมาให้พร้อม นัดที่สามจำเลยขอเลื่อนคดีอ้างว่าจำเลยป่วย

โจทก์คัดค้าน ศาลชั้นต้นเห็นว่าจำเลยมีพฤติการณ์ประวิงคดีแต่เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม จึงอนุญาตให้เลื่อนคดีเป็นครั้งสุดท้ายและกำชับว่านัดหน้าจะไม่อนุญาตให้เลื่อนคดีอีกไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ นัดที่จำเลยขอเลื่อนคดีอีกอ้างว่าจำเลยเดินทางไปทำกิจธุระสำคัญที่จังหวัดเชียงใหม่ ไม่สามารถเดินทางมาเบิกความตามนัดได้โจทก์คัดค้านว่าจำเลยมีเจตนาประวิงคดี ศาลชั้นต้นเห็นว่าพฤติการณ์ของจำเลยที่เพิกเฉยไม่สนใจดำเนินคดีของตนเป็นการประวิงคดี จึงไม่อนุญาตให้เลื่อนคดีอีกและมีคำสั่งสืบพยานจำเลย แล้วพิพากษาให้จำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวพิพาทเลขที่ 53/26 และ 53/27 และให้ชำระค่าเสียหายแก่โจทก์เดือนละ 8,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวพิพาทดังกล่าวจำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยเลื่อนคดีและงดสืบพยานจำเลย กับอุทธรณ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยเลื่อนคดีอีกและงดสืบพยานจำเลยนั้นชอบแล้ว พิพากษายืนจำเลยฎีกาคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยเลื่อนคดีและงดสืบพยานจำเลยศาลฎีกาวินิจฉัยว่า แม้อัตินี้โจทก์จะฟ้องขับไล่จำเลยออกจากตึกแถวพิพาทและให้จำเลยใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เดือนละ 20,000 บาท แต่เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ขับไล่จำเลยและให้จำเลยใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เดือนละ 8,000 บาท โจทก์และจำเลยไม่ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าในขณะที่ยื่นคำฟ้องนั้นตึกแถวพิพาทอาจให้เช่าได้ไม่เกินเดือนละ 10,000 บาท คดีจึงต้องห้ามคู่ความมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคสองจำเลยฎีกาว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยเลื่อนคดีและงดสืบพยานจำเลยเป็นการไม่ชอบนั้น เป็นการฎีกาโต้แย้งดุลพินิจของศาลว่าสมควรอนุญาตให้เลื่อนคดีและสืบพยานต่อไปหรือไม่อันเป็นฎีกาในข้อเท็จจริงแม้จะเป็นการฎีกาโต้แย้งคำสั่งระหว่างพิจารณาตามมาตรา 226 ก็ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าวเช่นเดียวกัน ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาคำสั่งของจำเลยนั้นเป็นการไม่ชอบศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้พิพากษาให้ยกฎีกาคำสั่งของจำเลย คืบค่าธรรมเนียมศาลชั้นฎีกาทั้งหมดแก่จำเลย

## องค์คณะ

สุวัตร สุขเกษม · จรัญ หัตถกรรม · อรุณ น้าประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6230/2541>